

MURAI ANDRÁS

A Pfilf Csaba sérelmére elkövetett emberölés

A Komló, Kossuth Lajos u. 1. szám alatti Ferro Praktik Kft. (volt Mélyfúró Vállalat) telephelyének portása, Árki Árpádné 2001. szeptember 28-án, 13.25-kor telefonon bejelentést tett a Komlói Rendőrkapitányság ügyeletére, hogy a Ho-Pfi Bt. asztalosműhelyében holtan találták *Pfilf Csaba* komlósi lakost, a betéti társaság tagját.

Az áldozatot a gazdasági társaság belfagya, *Horváth Róbert* magyarországi lakos fedezte fel tíz perccel a bejelentés előtt, 13.15-kor az épület öltözőjében vérbe fagyva.

A helyszínrre kivonuló szemlebizottság megállapítása szerint a halált durva bántalmazástól származó – tehát egyértelműen idegenkezűségből eredő – sérülések okozták. Az áldozat fején, nyakán és mellkasán kb. két centi átmérőjű, tompa, kemény tárgytól származó sérülések sokasága volt látható. Tipikus védekezési sérülések azonban nem voltak fellelhetők a testen. A rendőrorvos a halál bekövetkezésének idejét 2001. szeptember 28-án, 13.00 óra körüli időre becsülte a halottszemle alapján. Oka a nyaki képletek durva roncsolódása, feltehetően a fejre és nyakra mért erőteljes tompa behatástól származó sérülések, amelyek egyebek között törést okoztak a koponyatető csontján, a nyelvcsonton, a pajzsporcon és az orrcsonton is. A későbbi szakértői vizsgálat súlyos agyzúzódást is megállapított.

Nyomozási verziók

A helyszín statikus képe betörésről árulkodott. A műhely egyik masszív, kemény fából készült ajtaján másfél centi széles feszítési nyomokat rögzítettek, az ajtó nyitva állt a zárnyelv egyszerűen előretolt helyzete ellenére. A helyszín nem mutatott dulakodásra utaló körülményeket, ezért a nyomozás kezdeti szakaszában az első számú nyomozási verzió az volt, hogy az ismeretlen elkövető egy betörő volt, akit a helyszínrre váratlanul megérkező áldozat megzavart a bűncselekmény elkövetésében.

A tettenéréssel kialakuló konfliktushelyzetet a betörő személy elleni, brutális támadással kezelte mindjárt a rajtaütés pillanatában, védekezésre és leleplezésre esélyt sem adva az őt megzavaróknak.

Erre a kézenfekvő verzióra építve kezdődött meg a forrónyomos intézkedések szervezése, valamint a nyomozás tervezése.

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

A felfeszített ajtó közelében ott állt az áldozat Fiat Ducato típusú tehergépkocsi, a vezetőoldali felől nyitott ajtóval. A szemle során sem az elhunyt bántalmazására, sem az ajtó felfeszítésére használt eszközt nem találták meg, a szemle kiterjesztése és a terepkutatás ellenére sem. Nyomkövető kutya indítása sem hozott eredményt.

Mindamellett már a nyomozás kezdetén is látszódtak olyan körülmények, amelyek felvetették annak lehetőségét, hogy a szemle során talált helyszínt betörés látványát kelve állították be, ezzel próbálva leplezni az emberölés mögött meghúzódó tényleges okokat.

A legnyilvánvalóbb kétséget ébresztő körülmény az volt, hogy a „felfeszített” masszív bejárati ajtó mellett az épület falában volt egy ablaknyílás, amelyet csak egy oda támasztott farostlemez takart be. Ez a nyílás ideális lehetőségként mutatkozott az épületbe bejutásra vagyon elleni bűncselekmény elkövetéséhez, hiszen mindenféle erőszakos behatolást mellőzve kínált módot a lopás véghezvitelére. Eltűnő tény volt az is, hogy a helyszínről nem tulajdonítottak el semmit, holott lehetőség lett volna értékes dolgok elvitelére. Vagyonszerzési céllal a háttérben az elkövető bizonyára magával vitt volna olyan tárgyakat, amelyek a későbbiekben értékesíthetők.

A szemlén rögzítettek egy olyan körülményt is, amelynek csak a nyomozás későbbi szakaszában lett rendkívüli jelentősége. Az áldozat teste alól ugyanis bekapcsolt állapotban került elő a mobiltelefonja. Amikor a bizottság tagjai a szemle dinamikus szakaszában elmozdították a holttestet, előkerült a készülék, és azonnal üzenet érkezését jelezte. Ez pedig azt jelentette, hogy a készülék olyan mértékben volt leármánykódva – az adott helyen lévő rádiójel-erősség függvényében –, hogy nem volt kapcsolható, elérhető a hívók számára.

A nyomozás tervezésekor felállított verziók között tehát elsősorban a betörésnek és az áldozat általi felfedezésnek volt kiemelkedő szerepe. De alanyi oldalról itt is kétféle lehetett bontani a lehetőségeket.

Erősebb valószínűséggel szerepelt a „belső” elkövető, hiszen a telephelyen több vállalkozás működött, fokozott volt a személyi jelenlét, ráadásul a telephelyet csak a portaszolgálaton keresztül lehetett megközelíteni, ahol minden mozgást regisztráltak, különösen az idegenekét. Az adatgyűjtések nyomán kiderült, hogy az elkövetés napján teljes kapacitással működött az ipari területen lévő Ferro Praktik Kft. lakatosipari vállalkozása, a Hamel Bt. és a Finta varroda is. A Ho-Pfi Bt. aznap tevékenységére a későbbiekben tér ki, mert a társaság adott napi ügymenete releváns adatokat tükröz. Tehát a betörőnek a területen sok ember előre kiszámíthatatlan mozgásával kellett számolnia, így az szinte ésszerűtlen kockázatvállalásnak tűnt, nem is beszélve az elkövetés idejéről, a déli időpontról: ebédszünet ide-

jén kevésbé köti le a dolgozókat a munka, és mászkálhatnak a területen. A „külső” betörő lehetősége ezért háttérbe szorult, de megkezdődött ennek a vonalnak az ellenőrzése is.

A harmadlagosan felállított verzió (beállított helyszín) ellenőrzése sötétben tapogatózásnak indult, hiszen elleplezett motívumra, ismeretlen okra kellett fényt deríteni, ahol fontos kérdés volt az is, vajon miért volt szükséges az elkövető által elérni kívánt célhoz a legsúlyosabb bűncselekmény elkövetése.

Itt elsősorban személyi érdekek ütközése, esetlegesen anyagi viták jöhetnek szóba, amikor talán kezdetben csak verbális csatában, vagy zsarolás, fenyegetőzés jellegű követelésben nyilvánult meg a konfliktus, majd megegyezés hiányában fajult erőszakos és durva tettlegességig.

Ezt a verziót gyengítette a védekezési sérülések hiánya, ami inkább meglepetésszerű támadást feltételezett, hiszen az áldozat jó fizikumú, egészséges életet élő fiatal ember volt, akitől egy ilyen helyzetben feltétlenül elvárható lett volna a védekezés. (Ezt feltételezték a betöréses cselekmény tettenérésére felállított verzióban is.)

Ha a meglepetésszerű támadást vizsgáljuk, akkor ahhoz a helyszín beállításán túl tulajdonképpen csapdát kellett állítania az elkövetőnek, ehhez információi kellett hogy legyenek az áldozat mozgásáról, a telephelyen otthonosan kellett viselkednie, tehát ezzel ugyancsak a „belső” elkövető lehetősége erősödik. Hiányzott azonban a motívum, ezért jelentős energiákat fektettek a sértetti életkörülmények feltérképezésébe.

Ennek során felszínre került, hogy Pfilf Csaba válása után vitában volt korábbi feleségével, ez ügyben peres eljárás is folyamatban volt. Az elkövetés idején anyjával élt kettesben, a házasságból született két gyermek a volt feleségénél maradt. A házasság felbontása után (1988-ban volt a bontóper) 1996-ig élettársi kapcsolatban élt volt feleségével, majd egy másik kapcsolatot létesített, amelyet a bűncselekmény előtti héten zárt le végleg. Adat volt arra is, hogy 2001. szeptember 21-én Pfilf Csaba kapcsolatba került egy férjzett asszonnyal, és erről tudomást szerzett a nő férje. Az asszony figyelmeztette is Pfilfet, hogy kerülje férjét, mert „kiborult a bili”.

Magánéletéről több irányból megerősített adatok érkeztek: Pfilf Csaba és volt felesége között a kapcsolat jelentősen megromlott, rendszeressé váltak közöttük a veszekedések, ennek hátterében többnyire anyagjak álltak. Idetartozhatott az is, hogy a volt feleség a bíróság által megítélt tartásdíjat nem sokkal a büneset előtt a gyerekenként járó négy-négy ezer forintról 22 ezer forintra emeltette.

Üzleti életében az áldozatot nagyon megbízható, célirányos, következetes partnernek ismerték, kiterjedt kapcsolati körrel. Ez elsősorban anyagbeszerző, fuvarozó vállalkozásából fakadt, ebben fő partnere a Lakics Kft. (Komló, Altáró u. 4.) volt.

E főtevékenység mellett alapította Horváth Róberttel 1999-ben a Ho-Pfi Bt.-t, asztalosipari termékek előállítására, Horváth Róbert szakképzésére és szakmai

tudására alapozva. A betéti társaság a Baranya Megyei Munkaügyi Központ pályázatán 8,3 millió forintot vissza nem térítendő támogatáshoz jutott, ennek feltétele volt kilenc csökkent munkaképességű ember foglalkoztatása. A támogatás fejében a munkaügyi központ az átutalt összeg erejéig jelzáloggal terhelte meg a műhelyként használt ingatlant. A betéti társaság nem tett eleget szerződésben vállalt kötelezettségeinek, ezért később az összeget visszakövetelték tőlük.

Látzólagos szimbiózis

A társaság két tagja a munkán túl közös hobbit üzött szabadidejében. Pflif Csaba ismert, népszerű autóversenyző volt a rali szakágban (háromszoros magyar bajnok), Horváth Róbert még csak áhítozott erről. Munkakapcsolatuk lehetőséget nyitott arra, hogy Horváth nyolcvanezer forinttal „bevásárolja” magát a versenysportba Pflif Csaba mellé, innentől a sportban is szoros társak lettek: a versenyeken Horváth volt Pflif navigátora. A szabadidős együttlétek, a közös rajongás a rali iránt még jobban összekovácsolta a két férfit, a szponzoroktól befolyt összegeken felül a gazdasági vállalkozás nyereségéből is fordítottak a sportból adódó kiadásokra. 2001-ben megalakították a Horlif Autósport Egyesületet, ezáltal további szponzorálási lehetőségeket szerezve maguknak. A versenyzés miatti költségeken túl jelentős összegeket emésztett fel a Pflif Csaba tulajdonában lévő Lada VFTS versenyautó építése. A munka és a hobbi jól megosztott közöttük. Amíg az asztalosvállalkozást Horváth Róbert felügyelte és irányította, addig a versenyzést Pflif Csaba menedzselte. A mindkét területen elért sikerek közös élmények voltak, és a kezdeti munkakapcsolat barátsággá, már-már testvéri viszonyná vált. Pflif Csaba azonban szállítási munkái mellett kizárólag az autósportnak és a versenyautó építésének élt, a versenyzőtársak, ellenfelek elmondása szerint kategóriájában országos szinten egyedülálló profi szintet célzott meg magának, majd teljesített is. Saját vállalkozásán túl sem a versenyzés, sem az asztalos vállalkozás pénzügyi háttérével nem foglalkozott, ezt a társára bízta. A Ho-Pfi Bt.-ben Pflif Csaba csak kültag volt, az ügymenetet beltagként Horváth Róbert irányította, a pénzügyeket ő kezelte.

Az üzleti háttér alaposabb feltárása olyan adatokat hozott felszínre, miszerint Horváth Róbert visszaélt társa bizalmával, és az ő tudta nélkül jelentős adósságokat halmozott fel. Ez igaz volt magánéletére, az asztalos vállalkozásukra és a versenyzésre is. A hitelezők egyre intenzívebb követelése – ideértve a 8,3 milliós támogatás visszafizetését is – folyamatosan nyomás alatt tartotta Horváthot, és egyre valószínűbbnek tűnt, hogy kénytelen lesz az üzlettársa tudomására hozni az adósságokat, elszámolni vele. A nyomozás befejezésekor Horváth Róbert majd 11 millió forinttal nem tudott vagy nem akart elszámolni.

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

Csak közvetve említem meg, hogy Horváth Róbert már a bűncselekmény elkövetése előtt megkísérelte eladni a jelzővel terhelt asztalosműhelyt is, emiatt később külön bírósági eljárás indult. A nyomozóknak adatuk volt arra is, hogy Pfil Csaba is érezte, valami nincs rendben, hiszen az egyik pécsi fakereskedésben anyagi vitába bonyolódtak egymással egy elszámolási ügyben.

A sértetti viszonyok felderítése tehát több olyan dolgot körvonalazott, amelyek konfliktusok forrásai lehettek a két férfi magán- és üzleti életében.

A történeti tényállás pontos feltérképezése számos tanú kihallgatásával kezdődött, ezzel párhuzamosan folytak a szemlén rögzített nyomok szakértői vizsgálatai. A felállított verzióknak megfelelően adatokat kértek a modus operandi adattárból is.

A nyomozás folyamán beszerzett információk, vallomások alapján kibontakozó kép nyomán szűkült a történések időszerevé, behatárolhatóvá vált azok helye. Ezek ellenőrzésére hívásforgalmi adatokat is megkértek a távközlési szolgáltatóktól, valamint a vallomásokban fellelhető ellentmondásokat szembesítéseken kísérelték meg feloldani.

Andersen nyomdokaiban

A Ho-Pfi Bt. ügyvezetőjét, a felfedező tanút, Horváth Róbertet többször kihallgatták tanúként. Vallomásának fő jellemzője az volt, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején ő nem tartózkodott Komlón, ebben az időben éppen Pécsen volt ügyei intézni.

Még tanúként került sor Horváth Róbert poligráfos és grafometriás vizsgálatára, és kiderült, hogy megkérdőjelezhető a kritikus kérdésekre adott válaszainak őszintesége, és valószínűsíthető, hogy tudomása van a bűncselekmény részleteiről.

A nyomozás első fordulópontja akkor következett be, amikor a bevont hírközlési szakértő kategorikusan kizárta, hogy Horváth Róbert az általa hivatkozott időben Pécsen tartózkodott volna. Mobiltelefonjának forgalmazási adatai, valamint a szakértő által elvégzett mérések ezt egyértelműen cáfolták.

Ezen a ponton a gyanú megfogant, hiszen mi oka lehet a legjobb barátának, a szintén már testvérként kezelt versenyzőtársának, a felfedező tanúnak arra, hogy valótlán tartalmú vallomást tegyen az ügyben? A nyomozás súlypontja ekkor áthelyeződött...

További gyanút ébresztett az a körülmény, hogy az elkövetés napján a Ho-Pfi Bt.-nél nem dolgozott senki a műhelyben. „Külső” elkövető nem tudhatott arról, hogy aznap üres lesz a műhely.

A nyomozó hatóság kellően megalapozottnak látta a Horváth Róbert vonatkozásában felmerülő gyanút, és 2001. november 12-én gyanúsítottként hallgatta ki emberölés bűncselekményében.

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

Terheltként Horváth Róbert elismerte, hogy Pfilf Csaba az általa kezdeményezett telefonhívásra érkezett az asztalosműhelyhez, de állítása szerint kényszerítés hatására csalta a helyszínre. Általa ismeretlen személyek (hármán) mondták neki, hogy küldje a telephelyre Pfilf Csabát, ahol majd ők találkoznak vele. Az ismeretlenek fellépése egyértelműen fenyegető volt, ez azt is előrevetítette, hogy Pfilfet bántalmazhatják majd, de arra nem gondolt, hogy ez a halálával végződik. A korábban tanúként tett vallomásairól elmondta, hogy szinte mindenben valótlan adatokat közölt, mert félt egy feltáró vallomás esetén a társát meggyilkoló személyek bosszújától.

Horváth Róbert a kihallgatás után bűnügyi őrizetbe került, majd 2001. november 14-én a bíróság előzetes letartóztatásba helyezte.

Több zavaros, számos helyen a többi felderített adatnak – sokszor már önmagának is – ellentmondó nyilatkozat után kialakult a gyanúsított végleges védekezése és a jegyzőkönyvbe foglalt vallomása.

A terhelti verzió szerint Horváth Róbert a bűncselekmény elkövetésének délelőttjén megjelent az asztalosműhelynél, hogy megnézze, minden rendben van-e. Amikor a műhelytől visszaindult a város felé zöld színű Lada gépkocsijával (aminek jellegzetesen erős, sportos hangja volt), akkor leintette őt három ismeretlen, akik egy P-s (próba) rendszámú BMW gépkocsival közlekedtek. Az ismeretlenek – kigyúrt, kopasz személyek – azt kérdezték tőle, van-e Csaba nevű haverja. Az igenlő válasza csak annyit mondtak, hogy akkor adja át neki üdvözlötüket.

Később a gyanúsított másodszer is visszament a műhelyhez (ennek okát és célját három különböző időpontban háromféleképpen adta elő), ahol a telephely előtti parkolóban látta a BMW-t. Csaknem fél órát töltött a műhelyben, nagyon ideges volt az idegenek ismételt felbukkanása miatt.

Amikor másodszer is elhagyta a műhelyt, akkor a Kossuth Lajos utcában mellé kanyarodott az idegenek kocsija, majd jelezték neki, hogy álljon félre. Ő befordult az egyik tízezeres ház mögé, az úgynevezett Nevada-parkolóba. A három kigyúrt kopasz fenyegető fellépésével a parkolóban kényszerítette őt arra, hogy telefonon hívja fel Pfilf Csabát, majd valamilyen ürüggyel irányítsa az asztalosműhelyhez, ahol ők beszélnek vele. Az idegenek nem tudták, pontosan hol van a műhely, azt Horváthnak kellett elmagyaráznia. Megemlítette nekik, hogy a telephelyre csak a portán keresztül lehet bejutni, és ha a portás nem engedné be őket, akkor hívásuk fel vele őt, ő pedig utasítani fogja, hogy engedje be az idegeneket a telephelyre.

Horváth Róbert elmondása szerint azzal az ürüggyel csalta a műhelyhez Pfilf Csabát, hogy vegyen magához különböző iratokat, aznap délután ugyanis Pécsre kellett volna menniük a versenyzéssel kapcsolatos szponzori tárgyalásra. (Ezt a

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

szponzori tárgyalást senki nem erősítette meg a nyomozás során, egyeztetés nélkül pedig nem szokás ilyenre sort keríteni.)

A Nevada-parkolótól csak két idegen ment el a BMW-vel, a harmadik társuk ott maradt a gyanúsítottal annak kocsijánál. Csak ketten maradtak a parkolóban, a két távollévő idegen pedig telefonon hívta fel a parkolóban maradó társukat, aki ez után utasította Horváthot, hogy ismétellen hívja fel Pfilf Csabát, és küldje vissza őt a műhelybe. A gyanúsított ezt megtette, Pfilf nyugtázta a kérését, és visszafordult (tehát már volt ott, mint később látható lesz).

Körülbelül húsz perc múlva érkezett vissza a két idegen, Horváth megkérdezte tőlük, hogy mi van Csabával. Válaszul csak annyit kapott, hogy tartsa a száját, különben megjárja. Aztán harmadik társuk csatlakozott hozzájuk, majd Pécs irányába elhagyták Komlót. Ez után Horváth többször próbálta felhívni Pfilf Csabát, de a telefonja nem volt kapcsolható.

Mivel többszöri próbálkozás után sem tudta elérni, ezért kocsiával az Altáró utcában lévő Lakics Kft.-hez hajtott (itt volt a műhely is, ahol a versenyautót építették), és a portástól érdeklődött, nem látta-e Pfilf Csabát. Hogy megjelenését ezen a helyen nyomatékossítsa, hatalmas port verve megforgatta Ladáját, majd távozott. Saját vallomása szerint azért kellett itt feltűnően „megmutatnia” magát, hogy ha esetleg valami történt Pfilf Csabával, akkor ezzel alibit tudjon szolgáltatni testvéreinek! (Ugyan miért? És miért pont neki?)

Haladtában még felhívta élettársát, majd észrevett egy sárga furgont, és mivel Csabának is ilyen kocsija volt, utánaeredt. Ez a furgon a városi kórház felé haladt, de mikor beérte, és felismerte, hogy nem Pfilf kocsija az, az asztalosműhelyhez ment, ahol végül felfedezte a bűncselekményt.

Horváth Róbert vallomása szerint 2001. szeptember 28-án kb. 11.00 órától 12.30-ig tartózkodott Komlón a Nevada-parkolóban, az ott lévő tűzemeletes ház mögött. Innen bonyolította le a Pfilf Csaba mozgását irányító telefonhívásait is a három ismeretlen személy kényszerítésének hatására.

A logikai láncolat összefűzése

A vallomás ellenőrzésére ismét hírközlési szakértőt vontak be, ő a rendelkezésre álló hívásforgalmi adatok és a helyszíni mérések alapján ezúttal is egyértelmű szakvéleményt adott. Megállapította, hogy Horváth Róbert kezdeményezett hívásai a „Komló-12” jelű GSM-cellára kapcsolódva jutottak el Pfilf Csabához. Ez a cella az asztalosműhely területét fedi le! Az is kétségtelen tény volt, hogy a gyanúsított által megjelölt helyről csak és kizárólag a „Komló-22” jelű cellára lehet feljelentkezni!

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

Ha ez a cella például üzemzavar esetén kiesik a szolgáltatásból, akkor az adott terület téroról nélkül marad, és nem lehet telefonálni. Horváth állítása, miszerint a Nevada-parkolóból telefonált Pfilf Csabának, tehát ellentétes volt a fizika törvényeivel. Ezzel szemben ekkor bizonyíthatóan az asztalosműhely területét lefedő GSM-cellában tartózkodott.

Helyszíni kihallgatáson a gyanúsított a Ferro Praktik Kft. telephelye előtti parkolóban megmutatta azt a helyet, ahol elmondása szerint állt a három ismeretlen férfi BMW-je. Bizonyítási kísérlet keretében beigazolódott, hogy a jelölt hely kiválóan látható a telephely portájáról, a portás azonban nem látott idegeneket vagy ismeretlen gépkocsit. Ráadásul a telephelyre egyetlen idegen személy sem ment be.

Ésszerűtlen volt az a terhelési védekezés is, miszerint az idegenek távozása után Horváth a Lakics Kft.-hez ment megkeresni Pfilf Csabát. Hiszen pontosan ő irányította az asztalosműhelyhez, nem lehetett máshol. Saját elmondása szerint is tartott azonban attól, hogy az idegenek valami súlyos sérülést is okozhattak üzletárságnak, ezért akart ott alibit igazolni magának. Ha ténylegesen ettől tartott volna, akkor logikusan azonnal a műhelyhez hajt, hogy meggyőződjön Pfilf Csaba sértetlenségéről. Féltreleki ellenére mégis csak háromnegyed óra múlva ment oda...

A nyomozás 2002. október 4-i befejezésekor sem közvetlen bizonyíték, sem testi beismerő vallomás nem állt a hatóság rendelkezésére, ennek ellenére a feldolgozott adatok az eseménysor olyan sarokköveit alkották, amelyek nyomán felállíthatóvá vált a történések logikai láncolata. Ezt később az ügyészi vádirat is átvette.

A rendelkezésre álló adatok és információk fényében a következő logikus és életszerű eseménysort állította össze a nyomozó hatóság.

Pfilf Csaba a saját fuvarozási vállalkozásának ügyében Pécsre készült már 2001. szeptember 28-án kora reggel, de még előző napról a kocsijában maradt egy zuhanytálcá, amelyet a Komló, Kossuth Lajos utca 1. alatti Ferro Praktik Kft. telephelyén üzemelő, saját betéti társaságuk asztalosműhelyénél kellett leraknia. Ezért mindjárt itt kezdte a napot, kitétte az árut, majd Pécsre indult. Ekkor vele volt Horváth Róbert testvére is segítőként.

Reggel a négy alkalmazott a szokásos időben érkezett meg a Ho-Pfi Bt. asztalosműhelyéhez, de csak a brigádvezető tudta, hogy aznap nem a műhelyben dolgoznak, hanem külső munkavégzésre kell kivonulniuk. Ezt az információt a főnökük, Horváth Róbert közölte vele még előző nap. Tájékoztatta erről munkatársait, ők összeszedték a munkavégzéshez szükséges szerszámokat, majd a műhely lezárása után Orfűre indultak. A műhely ajtaját a szokásos módon, kétszeresen előretolt zármelvel biztosították. A négy munkás közül egy nem vonult ki Orfűre egyéb helyben elintézendő dolga miatt, de mozgása pontosan ellenőrizhetővé vált, az elkövetés szempontjából alibije megkérdőjelezhetetlen volt.

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

7.15 körül tehát és a munkásokon, illetve Horváth Róberten kívül nem tudta senki, hogy a műhelyben nem folyik munkavégzés, az üresen, lezárva áll. A telephelyen működő többi vállalkozás azonban teljes kapacitással üzemelt, a területen jelentős volt a mozgás.

Horváth Róbert 9.45-kor kocsijával behajtott a műhelyhez, elmondása szerint azért, hogy megnézzze, ott minden rendben van-e, majd 9.57-kor távozott. Megválaszolatlan maradt, hogy mit kellett megnéznie a műhelyen, amikor pontosan tudta, hogy nem tartózkodik ott senki. Ettől függetlenül az a következtetés feltétlenül levonható, hogy 9.57-es távozásakor még bizonyosan nem törtek be a műhelybe, hiszen azt észlelte volna.

Ez után intették le az állítólagos idegenek először, akik érdeklődtek a Csaba nevű ismerőse felől.

10.15-kor Horváth ismét behajtott a műhelyhez Lada személygépkocsijával (állítás szerint ekkor látja a telephely előtti parkolóban az idegenek BMW-jét), ahol ezúttal már fél órát tartózkodott. Erre az időtartamra vonatkozóan a nyomozás során végig ellentmondásos magyarázatokat adott, minden alkalommal mást. Egyik verzió szerint hasmenés tört rá az idegességtől, hogy megint ott látja az idegeneket, akik érzése szerint fenyegetően kívántak fellépni a társánál. Félt ugyan, hogy társát valamilyen atrocitás érheti az idegenek részéről, ennek ellenére mégsem figyelmeztette Pfilf Csabát egy lehetséges veszéllyel Ennyi idő azonban mindenképpen elegendő volt arra, hogy a műhelyt beállítsa egy látszólagos betörés helyszínévé. 10.44-es távozásával az mindenképpen tényként kezelhető, hogy betörő addig nem járt a műhelynél. Az ajtóhoz volt kulcsa, amin aztán feszítési nyomokat kreált, de beosztottaival ellentétben a zárat csak egyszer zárta vissza. Itt megjegyzendő, hogy azt az ajtót csak a munkások szokták használni, Horváth Róbert mindig egy másik ajtón közlekedett, így nem ismerte annak zárási szokásait. (Pfilf Csaba is a másik ajtót használva, a saját kulcsával ment be a műhelybe.)

Távozása után fordultak utána az idegenek, majd elmondása szerint ekkor álltak félre a Nevada-parkolóban, ahonnan fenyegetés hatására telefonon irányították a társát a műhelyhez. A terhelti vallomás több helyen cáfolható.

Szakértői vélemény szerint Horváth Róbert nem kezdeményezhette hívásait az általa megjelölt helyről!

Állítása szerint részletesen el kellett magyaráznia az idegeneknek, hol található a telephely, ahová telefonon odacsalta társát. Még a portán történő bejutásra is külön kitért. Ennek ellentmond, hogy korábban már látta őket ott a parkolóban. Egyébként is életszerűtlen, hogy az idegenek olyan helyet jelölnek meg találkozási pontként, amelyről azt sem tudják, hol van.

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

Pfilf Csaba a 11.57-es hívás után 12.14-kor érkezett a műhelyhez, de nem látta ott Horváth Róbert kocsját, a műhelynél senki nem volt, ezért szinte azonnal megfordult, és 12.19-kor kiment a telephelyről. Ha a két idegen ott lett volna, akkor megszólítják Pfilf Csabát, hiszen az ő kérésükre volt ott. De nem volt ott senki! Horváth Róbert pedig 12.19-kor ismét felhívta, hogy menjen vissza a műhelyhez. Horváth elmondása szerint onnan tudta, hogy vissza kell hívnia társát a műhelyhez, mert az idegenek közölték vele. A képletből az idegeneket kivonva erre egyetlen lehetséges magyarázat adódik: Horváth Róbert ott volt a helyszínen, és észlelte, amint Pfilf Csaba odagurul teherautójával a műhelyhez! Valószínűsíthető, hogy Pfilf Csaba ki sem szállt az autójából, hiszen nem látta ott az őt odahívó Horváth kocsját. Horváth pedig nem szokott gyalogosan közlekedni. Pontosan ekkor, 12.19-kor csörgette meg ismétlenül Pfilf Csabát, hogy ne hajtson el, forduljon vissza a műhelyhez, mert ott várja. Nyilván megmagyarázta, hogy miért nincs ott a kocsija.

Horváth Róbert telefonhívásai a Komló-12 jelű GSM-cellában bonyolódtak le, ez a cella pedig az asztalosműhelyt fedi le téroról. Egyetlen hívása volt a Komló-22 jelű cellából, amikor a cselekmény után, a Lakics Kft. portáját elhagyva az élet-társának telefonált. Ekkor azonban ténylegesen ebben a cellában tartózkodott. Pfilf Csaba műhelybe csalásakor is a Komló-12 cellából telefonált, amely nem terjed ki a vállomásában megadott helyre.

Tehát 12.21-kor Pfilf Csaba ismét behajtott a portán, odament a műhelyhez, kiszállt a kocsiból – annak ajtaját még nyitva is hagyta, mert továbbra sem látta ott társát, aki odahívta –, majd bement a műhelybe, hogy megkeresse Horváthot. Itt az események olyan gyorsan történtek, hogy 12.27-kor Pfilf Csaba mobiltelefonja már a fekvő áldozat teste alatt hevert a GSM-hálózat számára elérhetetlenül. Ez pedig alátámasztja azt a feltevélezt, hogy a helyszínen nem volt semmilyen vitatkozás, majd dulakodás. A helyiségbe belépő Pfilf Csabát orvul és váratlanul támadta meg Horváth, a férfinak esélye sem volt a védekezésre. Vélhetően már az első ütéstől tehetetlenül roskadt össze, és így szenvedte el a halálát okozó többi bántalmazást. A dulakodás kialakulásának lehetőségét Horváthnak eleve kerülnie kellett, hiszen az áldozat testi fölényben volt. Biztos megoldást csak a lesből indított, meglepetésszerű támadás adhatott.

A rendelkezésre álló adatok alapján így állt össze a logikai láncolat, ami a körülmények ismeretében nem egy, hanem az egyetlen(!) lehetséges mozzanatsora lehetett a gyilkosságnak. Logikus és életszerű... de vajon hogyan kerülhetett Horváth Róbert a műhelybe észrevétlenül, hogy elkövesse a bűncselekményt? A telephely egyetlen hivatalos bejáratán, a portán keresztül bizonyosan nem, mert azt regisztrálták volna, ahogy aznap (és mindig) az összes egyéb mozgást is.

Már a helyszíni szemle idején is rögzítették azt a körülményt, hogy az asztalosműhely mögötti rézsűn, a fűben csúszásnyomok látszanak. A későbbi adatgyűjtések nyomán kiderült, hogy a telephelyen dolgozók közül néhányan – akik gyalogosan járnak dolgozni a Szilvás városrész felől – az asztalosműhely mögötti ösvényt, egy meredek dőlésű, erdős, aljnövényzettel benőtt részt használják a bejáráshoz.

Ebből adódóan ezt a megközelítési lehetőséget a gyanúsított által hivatkozott három idegen sem ismerhette, hiszen még azt is a szájukba kellett rágni, hogy hol található, hogyan lehet megközelíteni kocsival a telephely portáját, mert nem voltak ismerősek Komlón.

Érdekes adalék, hogy Horváth Róbert a bűncselekmény elkövetése előtti napokban utasította a munkásait, hogy takarítsák ki a műhely mögötti rézsűt, a Szilvás felé felvezető ösvény bejáratát szabadítsák meg az elvadult aljnövényzettől. Horváth Róbert bűncselekmény „felfedezésének” idején viselt és lefoglalt nadrágján pedig sarat és zöld növényi felkenődést mutatott ki a szakértő...

A nyomozó hatóság előtt az előbbieket szerint állt össze az elkövetési mechanizmus, és az egyedüli gyanúsított Horváth Róbert volt. Feltételezhető volt ugyan, hogy az eseményekről tudomása volt a gyanúsított élettársának is, de ezt még közvetett módon sem lehetett bizonyítani.

A jogerős felmentéshez vezető út

2002. október 8-án, a nyomozás befejezésekor a bűnügyi iratokat vádemelési javaslattal adták át a Baranya Megyei Főügyészségnek.

Tárgyalások után, az ügyészi vádirat alapján a Baranya Megyei Bíróság 2003. június 26-án hozott ítéletet, amelyben a vádlottat felmentette(!) az előre kiterveleten, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés vádjá alól, mivel nem látta kellően bizonyítottnak.

Az ítélet indokolásából egyértelművé vált, hogy a bíróság több ízben tévesen értelmezte a nyomozó hatóság következtetéseit, miközben hiányosan, sőt néhol irratellenes adatokra alapozva vette fel az általa megállapított tényállást. Ezért a vádat képviselő ügyész fellebbezést jelentett be a bírói döntés ellen.

A vádat képviselő főügyészségi ügyész 2003. október 3-án kelt, a Baranya Megyei Bíróságnak címzett átiratában hét oldalon indokolta meg a vádképviselő által bejelentett fellebbezést, majd a Pécsi Fellebbviteli Főügyészség vezetője 2003. október 21-én további adatokkal kérte a tényállás kiegészítését, immár a másodfokon eljáró Pécsi Ítéletábrlának címezve levelét, amelyben a fellebbezést módosítva még bizonyítás felvételét is indítványozta.

A Pécsi Ítéletábrla mint másodfokú bíróság 2004. február 19-én, 8.30-kor ült össze nyilvános tárgyalásra. A vádat képviselő ügyész fenntartotta az írásban benyújtott indítványt, egyebek között a bizonyítási indítványt a vádlott kihallgatására vonatkozóan. A bíróság a kihallgatásra iránuló ügyészi indítványt végzéssel elutasította.

Ez után, a tárgyalásról felvett jegyzőkönyv tanúsága szerint, a vád képviseletében eljáró ügyész még fenntartotta a további ügyészi indítványokat, majd egy bírói kérdés után bejelentette, hogy az ügyészi fellebbezést visszavonja(!).

Az ügyész visszalépésével 2004. február 19-én, 9.00-kor jogerőre emelkedett a Baranya Megyei Bíróság 3.B.812/2002/22. számú felmentő ítélete, Horváth Róbert a tárgyalóteremből szabad emberként, ártatlanként és büntetlenül távozatott.

Vérszemet kapván pró és kontra

Felmentésén felbátorodva 2004. július 29-én Horváth Róbert felperesként keresetet nyújtott be a magyar állam ellen, kártalanítási pert indítva, és a jogtalan fogva tartásával (előzetes letartóztatás) felmerülő és öt évi 2 727 940 forint vagyoni és tízmillió forint nem vagyoni kár megfizetését kérte, plusz ennek kamatait, illetve az ügyvédi díj megfizetését a pertárgyérték húsz százalékában megjelölve annak összegét.

Az Igazságügyi Minisztérium erről IM/KÉPV/2004/578/K/2. számú 2004. szeptember 15-én kelt átiratában tájékoztatta a Baranya Megyei Rendőrfőkapitányságot.

A bűneset körülményeinek, iratainak megismerése után én is arra az álláspont-ra jutottam, hogy nem lehetett más a tettes, mint Horváth Róbert. Elkezdtem utánajárni, milyen törvényes lehetőség áll nyitva arra, hogy a felmentett Horváth Róbertet ismétetlen bíróság elé állítsák, és elítéljék. Rendőrségi hatáskörben erre semmilyen lehetőség nem kínálkozott, így kötve volt a kezünk. Egyedüli törvényes útként a perújítási eljárás maradt, ahhoz azonban olyan új, bizonyító erejű adatokra lett volna szükség, amelyek indokolják a perújítás elrendelését szorgalmazó ügyészi indítványt.

Közben olyan információk jutottak tudomásomra, hogy Pfilf Csaba édesanyja sem tudott belenyugodni a vádlott felmentésébe, több módon próbálkozott kiállni véelme mellett, miszerint fiát a legjobb barátja ölte meg. Pénzét sem kímélte ennek érdekében: magánnyomozót fogadott, és az ő segítségét is igénybe véve próbált további terhelő bizonyítékokat beszerezni Horváth Róbert ellen. Megtudtam azt is, hogy a Horváth Róbert által indított kártalanítási pernek mikor lesz a következő tár-

gyalási napja a Baranya Megyei Bíróságon, ennek tényéről és időpontjáról névtelenül telefonon tájékoztattam Pfilf Csaba édesanyját, akinek erről nem volt tudomása. Csak annyi volt a céloom a hívással, hogy az áldozat édesanyja jelen legyen ezen a tárgyaláson, megismerje az ott elhangzottakat, azok fokozottan inspirálják újabb tények beszerzésére. [A rendőrségnek már nem volt jogalapja nyomozást folytatni újabb bizonyítékok beszerzése céljából.]

Pfilf Csabáné 2005. szeptember 8-án megjelent a bűnügyi osztályon azzal, hogy új információi vannak, amelyeket bejelentésről szóló jegyzőkönyvben rögzítettek, de az általa elmondottak, tartalmuk tekintve, nem szolgáltak semmilyen újdonsággal. 2005. november 8-án az áldozat édesanyja ismét bejelentést tett, ezt szintén jegyzőkönyvezték. Ebben már konkrét személyeket említett, akiknek a tudomása szerint érdemi információi vannak a bűncselekmény elkövetőjéről. A bejelentéseihez Pfilf Csabáné csatolt két névtelen levelet is, amelyeket postán kapott, és amelyekben említést tesznek a fia gyilkosáról.

A perújítási nyomozás

A bejelentésekről felvett jegyzőkönyveket, illetve a két névtelen levelet eljuttattuk a Pécsi Fellebbviteli Főügyészségre is, és 2006. január 11-én az előadó ügyész – mivel az iratokban lévő információk nem voltak elégségesek egy perújítási indítványhoz – BF. 164/2005/1./IX. számon perújítási nyomozást rendelt el, egyben meghatározta a bejelentések kapcsán végrehajtandó feladatokat. A perújítási nyomozás felügyeletére a Baranya Megyei Főügyészséget, teljesítésére a Baranya Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztályát jelölte ki.

A perújítási eljárás jellegéből adódóan az eljárásból kizárták mindazokat, akik az alapügyben eljártak, így engem jelöltek ki a nyomozás teljesítésére. Első dolgom volt felvenni a kapcsolatot az Igazságügyi Minisztérium Jogi Képviselési Főosztályával, ahol kértem a Horváth Róbert által kezdeményezett kártérítési per azonnali felfüggesztését az eljárás befejezéséig.

A fellebbviteli főügyészség által meghatározott feladatok teljesítése még januárban megkezdődött, de láthatóvá vált, hogy kevés esély van arra, hogy azok átütő sikert, konkrét bizonyítékok szolgáltatnak majd a perújítási eljárás kezdeményezéséhez.

Tekintettel arra, hogy a nyomozás felügyeletével a Baranya Megyei Főügyészséget bízták meg, ezért felvettem a kapcsolatot a főügyész helyettes asszonnyal: látja-e jogi akadályát egy titkos adatszerzési eljárás megindításának? Bár a magyar joggyakorlatban nem volt példa a perújítási nyomozás keretein belül folytatott

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

titkos adatszerzésre, a főügyészségi álláspont alapján a büntetőeljárásról szóló törvény nem zárja ki az alkalmazását. Erre a kérdésre később még visszatérek.

A kapott felhatalmazás birtokában előterjesztést készítettem a titkos adatszerzés indítványozására, és a főügyészség kezdeményezésére a Pécsi Városi Bíróság elrendelte. Így kaptunk külső engedélyt Horváth Róbert telefonbeszélgetéseinek megismerésére, rögzítésükre. (Természetesen itt csak azokról az adatokról írhatok, amelyeket később bizonyítékként lehetett felhasználni a perújítási eljárásban, azaz megszűnt a minősítésük.)

A forgalmazási információk kezdetben nem hoztak semmilyen eredményt. Egészen egyszerűen azért, mert Horváth Róbertet már a legkisebb mértékben sem foglalkoztatta a Pfiff Csaba sérelmére elkövetett emberölés, jogerősen felmentettként nem nyomasztotta a terhe. Ami őt lelkiileg még kötötte a cselekményhez, az a magyar állam ellen indított kártérítési eljárás volt, ebből jelentős anyagiakra számított. Műveleti információként szépen körvonalazódott, hogy több személynek is tartozik, a felgyűlt adósságok összességében jelentős anyagi terhet róttak rá és az élettársára. Mindketten rendszeresen dolgoztak ugyan, de Horváth Róbert asztalosként megkeresett munkabére, társa fodrászi fizetése nem adott reményt arra, hogy kilábaljanak az adósságokból. Mindeközben továbbra is szerelmesei voltak az autósportnak, ez pedig további anyagi áldozatokat követelt.

Annak érdekében, hogy a megfigyelt személy érdeklődését visszairányítsam a bűncselekményre, sajtóközleményt jelentettünk meg, miszerint a rendőrség ismét nyomozni kezdett az ügyben. Érdekes módon ennél sokkal jobban felizgatta, amikor megkapta az értesítést, hogy a nyomozás miatt felfüggesztették a kártérítési eljárást. Pedig napokon belül várható volt a kártérítési ítélet...

A telefonforgalom ellenőrzésekor egy pizzarendelés kapcsán sikerült megállapítani, hogy Horváth Róbert hol lakik az élettársával albérletben. A hitelezők előli rejtőzködés miatt ezt a lakcímet csak a legközelebbi hozzátartozók ismerték. Az is láthatóvá vált, hogy Horváth Róbert senkivel nem beszél telefonon a bűnyíról, az újrainduló nyomozásról. Párjával is kerülte ezt a témát telefonon, egyszerűbb volt mindent megbeszélni otthon, biztonságban, kettesben.

Egyértelművé vált, hogy ha egyáltalán lehetséges bizonyítékot beszerezni Horváth Róbert bűnösségére, akkor arra csak a legnagyobb konspiráltság mellett és „testközelből” van mód. Bár arra sem volt bizonyíték, hogy ha Horváth az elkövető, akkor erről az élettársa is tud. Viszont harmadik személy szövege sem került.

Osztályunk előterjesztést tett az albérlet helyiség-ellenőrzésének engedélyezésére, majd ügyészi indítvány után bírói végzés született a különleges eszköz alkalmazására.

Időközben teljesültek a perújítási nyomozás elrendelésekor meghatározott feladatok, és – ahogy az előrelátható volt – nem szolgáltattak bizonyítékokat Horváth Róbert bűnösségére. A különleges eszközök által beszerzett adatok viszont egyre inkább abba az irányba mutattak, hogy az emberölés elkövetőjét tartjuk megfigyelés alatt, de ezt még nem lehetett egyértelműen bizonyítani.

Érdekezérelt érzéketlenség

Bizonyos fokú értetlenség volt bennem Horváth Róbert bűnössége kapcsán, az elkövetés ellen szólt ugyanis az alapügyből megismert kapcsolata az áldozattal. Az ottani adatok szinte egyöntetűen mutattak rá, hogy a két férfi nagyon jó, baráti, szinte testvéri viszonyban volt egymással. A munkakapcsolaton, a versenyzői egymásrautaltságon túl szabadidejükben is összejártak, Horváth Róbert nemegyszer volt vendég Pflíléknél, egy asztalnál ültek az áldozat édesanyja által készített ebéd elfogyasztásakor. (Megjegyzem, hogy ez a szoros kapcsolat még az édesanya előtt is annyira nyilvánvaló volt, hogy az alapügyben folytatott nyomozás első részében még ő is az akkori gyanúsított pártján állt, hitt az ártatlanságában, csomagot küldött neki és látogatta.)

Vajon Horváth Róbert személyisége lehetségessé teszi-e egy ennyire közeli barát meggyilkolását, függetlenül attól, hogy milyen egyéb motívumok szólhatnak az elkövetés mellett?

Az alapügy nyomozati iratai között lévő, a Horváth Róbert személyiségéről készített pszichológiai vélemény annyira szakmai volt, hogy kívülálló számára már-már érthelmezhetetlen volt. Felkeríttem Pásztor Anikó klinikai szakpszichológust, igazságügyi pszichológus szakértőt, hogy a korábban adott véleményét a szaknyelvezet mellőzésével fejtsse ki. Ezzel párhuzamosan beszereztem a kártérítési eljárásban készült igazságügyi orvos szakértői véleményt is, amely a testi vizsgálatokon túl a pszichés vizsgálatokra is kiterjedt.

A szakvéleményből megállapítható volt, hogy Horváth Róbert lelki folyamatai, pszichés karaktere alkalmassá teszi őt arra, hogy csekély érzelmi kötődési háttérrel, felszínes, kapkodó, tartás nélküli hipomán színezetű viselkedésével elkövethesse a bűncselekményt. Személyiségműködéséről összességében elmondható, hogy érdekezéreltlen sodródik, érzelmileg nem élte meg a veszteséget, viselkedését nem gátolják szorongások, félelmek. Ezzel együtt igen jó megfigyelő, gyorsan reagál a környezet eseményeire. Empátiás készsége fejletlen, egocentrikus ember. A klasszikus kriminológiai értelemben a típusos pszichopátiás (pszichopata) személyiségjegyeket mutatja.

A különleges eszközök útján beszerzett adatok továbbra is sejtették, hogy Horváth Róbert körül szorul a hurok, viselkedése és párbeszédei élettársával e felől nem hagytak kétséget. Szorongás lett úrrá rajtuk, szinte várták a pillanatot, mikor megy ki a rendőrség és viszi be a férfit ismételt gyanúsított kihallgatásra (nem voltak tisztában vele, hogy a perújítási nyomozásban erre nincs lehetőség). Felelegettek az egykori büntetőeljárás, a kihallgatásokat, a védekezési taktikát, és nem bírták megemésztetni, hogy a rendőrség újból nyomozni kezdett. Találgatták, milyen új körülmény merülhetett fel, amely ezt indokolta. Gondolatmenetük mindig Pflif Csabánén és az egykori védőjükkön akadt el: csakis az ő kavarásuk lehet az oka az ismételt nyomozásnak. Abban is egyetértettek, hogy ha már akkor sem tudták bizonyítani a bűnösségét, akkor ez ennyi idő távlatából még inkább kilátástalan. Egyik beszélgetésükön Horváth élettársa árulkodó kijelentést tett: „Jó, ez mindenki előtt tiszta volt, hogy te voltál, csak egyszerűen nem bírták bizonyítani. De akkor ennyi idő után hogy tudnák bebizonyítani?”

Beszédese volt e kijelentés a tekintetben is, hogy az élettárs tudott a dologról. Igazolta azt a feltételezést, hogy Horváth Róbert egyetlen emberrel beszélheti meg a dolgot. És a rendőrség már figyelte...

Mindezek ellenére továbbra sem volt olyan egyértelmű, kézzelfogható bizonyíték, amellyel magabiztosan a fellebbviteli főügyészség elé lehetett volna állni, hogy indítványozzák a perújítás elrendelését.

Ha csak ilyen súlyú kijelentésekkel lehet gyanúba fogni Horváthot, az még a perújítás elrendelését is kétségessé teszi, nemhogy egy marasztaló ítélet meghozatalát.

Arra az elhatározásra jutottam, hogy az elrendeléskor meghatározott tanúkon túl olyan személyeket is megszólítok, akik nagyon közeli kapcsolatban vannak az egykori gyanúsítottal. Így került sor 2006. április 11-én N. Gábor kihallgatására is; Horváth neki is tartozott. Rá azért esett a választás, mert a többi tanúhoz képest sokkal közelebbi volt a kapcsolata – gyermekkori barátság – Horváthtal, így várható volt, hogy kihallgatás után felveszi vele a kapcsolatot. Ézért tudatosítottam a tanúban, hogy a jelenleg folyamatban lévő nyomozásban is Horváth Róberttel szemben próbálunk meg bizonyítékokat összegyűjteni, de ő már nem lehet ismét gyanúsított, kihallgatni sem fogjuk. Ő legfeljebb a bíróság elé kerülhet legközelebb, de vádlotként!

Azon túl, hogy N. Gábortól egyelőre addig ismeretlen, Horváthoz köthető telefonszámot tudunk meg – amit szintén ellenőrzés alá vontunk –, sikerült elérni, hogy Horváth Róbert közvetlenül értesüljön a nyomozásról, annak céljáról. N. Gábor azonban a birtokába jutott információval megpróbálta a maga malmára hajtani a vizet, és azt arra használta fel, hogy a tartozást behajtsa Horváthon. Meglepette előtte, hogy ha rövid időn belül nem kapja vissza a pénzét, akkor rá

nézve igencsak kedvezőtlen vallomást tesz a rendőrségen. Ezzel sikerült ugyan fokoznia a feszültséget a már addig sem nyugodt párban, de még ebben a feszült helyzetben sem jutottak el addig, hogy kétséget kizáró, bizonyító erejű kijelentést tegyenek Horváth bűnösségére.

A kelepce

Úgy láttam, hogy ezt az állóvizet csak valami nagy horderejű dologgal sikerülhet felkorbácsolni, célirányosan kell kiugrasztani a nyulat a bokorból. Beidéztem Horváth Róbert testvérét is, és ő nem kívánt élni azzal a jogaival, hogy nem köteles tanúvallomást tenni, ezért 2006. június 14-én kihallgattam. Élve a lehetőséggel, félrevezettem, dezinformáltam őt: a csak részben valós alapokon nyugvó, zavarkeltésre alkalmas információt ugyanis rajta keresztül szándékoztam eljuttatni a célszemélyhez. Kihallgatásakor közöltem vele, hogy a rendőrség megtalálta a komlói gyilkosság elkövetésekor használt eszközt, és éppen DNS-azonosításon van.

A különleges eszközökkel megfigyelhető volt, hogy H. László szinte még el sem hagyta a rendőrség épületét a kihallgatása után, azonnal felhívta a testvérét. Továbbította neki a dezinformálás adatait, amelyek szinte sokkolták Horváth Róbertet. Annyira, hogy később ő hívta vissza a testvérét, hogy mondja el még egyszer, pontosan mi történt, mert nem talál rá szavakat. Ő ismét elmondta neki, hogy a rendőrség megtalálta az elkövetés eszközeit, amelyen DNS-azonosítást végeznek. A beszélgetéseket teljes terjedelmükben rögzítettük és felhasználtuk, mivel bizonyítják, hogy Horváth Róbert milyen terjedelemben és mélységben kapott információt a testvérétől.

Még ezen a napon, 2006. június 14-én este otthon is szóba került Horváth Róbert és élettársa között a testvértől kapott információ. A nő rettenetesen ideges, és aggódik, hogy párját ismét lecsukják. De hihetetlennek tartja azt is, hogy ennyi idő után megtaláljanak egy „pajszert” (!).

Horváth hosszasan próbálja nyugtatni őt, hogy ennyi idő után már képtelenség a DNS-azonosítás. Különbön is, azóta ötször volt ősz, levélhullás, az avar ellepett már mindent. Képtelenség megtalálni az eszközt. Párja rákérdez, hogy vajon azt honnan tudták, hogy melyik „erdőben” (!) kellett keresni.

A beszélgetésből egyértelműen látszott, hogy a felek tettesi információkkal bírnak, hiszen a dezinformáció sem a konkrét eszközre, sem a feltalálási helyére vonatkozóan nem tartalmazott adatot.

Másnap munka után ismét azonnal ez a téma került napirendre köztük. Horváth ingerült, mert az idegességtől nem tud aludni, nem tudja kipihenni magát, fáj a gyom-

ra, minden pillanatára rányomja bélyegét a stressz. Párja vígasztalni és nyugtatni próbálja azzal, hogy de hiszen „azt” nem is ott helyezte el, nem a környéken, hanem máshol. Így aztán meg sem találhatták.

Aztán Horváth végre egyértelműen teszi helyére a dolgokat: *„Figyeld, kicsim! Én azt... csak úgy fogtam meg, érted, csak kesztyűvel!”*

Majd tovább bizonygatja, hogy száz százalékgig biztos abban, hogy nem maradhatott tőle DNS-nyom az eszközhöz, így még ha megtalálták is, nem lehet összefüggésbe hozni vele.

Megmutatkozott Horváth Róbert kombinációs képessége is, ez pedig igazolta a róla alkotott pszichológiai véleményét is: gyors észjárású, gyorsan alkalmazkodó személyiség. Felvetette ugyanis annak lehetőségét, hogy a rendőrség csak azért hintette el ezt a megtalálásos sztorit, hogy őt az eszköz elrejtési helyére csalja...

A későbbiekben is voltak még hasonló beszélgetések kettőjük között, Horváth győzködte a párját – és egyben magát is –, hogy ha a DNS-azonosítás már elkészült volna, és sikeres lett volna, akkor őt már régen bevitték, bezárták volna. Viszszatérően megnyugtatta élettársát, hogy nem fogta meg kézzel az eszközt, ezért nincs miért parázni. A nő viszont nem bírja a nyomást, folyamatosan ki kell beszélnie magából a dolgot. Nagyon fél attól, hogy ismét bezárják Horváthot, ezért folyamatosan kérdez, garanciát várva arra, hogy ezúttal nem lesz, nem lehet baj. Horváthot már az örületbe kergeti ezzel az állandó kérdezősködéssel: *„Jó... most ha meg nem tudnám az egészet, akkor meg mennyi kérdésem lenne teszerinted? Ezermillió!!!”* Majd később: *„Idegeskedsz, hogy te... nekem is nagy titkot kell hordoznom a vállamon!”*

A perüjtési nyomozásban ezzel olyan új bizonyítékokat sikerült beszerezni, amelyek – az alapügyben felderített adatokra épülve – már kellően erős alapot adhattak a perüjtési eljárás elrendeléséhez, egy ismételt vádemeléshez.

A titkos adatszerzés eredményeit bemutattam a nyomozást felügyelő főügyész-helyettes asszonynak, aki meghatározta, hogy azok közül a vádhatóság miket kíván felhasználni bizonyítási eszközként a büntetőeljárásban. A minősítési jelölések törlesztéssel felhasználhatóvá tett adatokkal együtt 2006. október 6-án zártam le a perüjtési nyomozást, és a nyomozati iratokat megküldtem a Pécsi Fellebbviteli Főügyészségnek azzal, hogy a Pécsi Ítéltáblánál indítványozzák a perüjtés elrendelését.

A jog útjai kifürkészhetetlenek

Nem sokkal később – az alapügy végén történt érthetetlen ügyészi visszalépést megfejelve – jött a következő hideg zuhany, amikor a perüjtési indítvány benyújtá-

sára nyitva álló harminc nap előtt két nappal(!) a fellebbviteli ügyész telefonon közölte velem, hogy nagyon sajnálja (mert az iratokból látja, hogy mindent megtettem az eredményes felderítés érdekében), de rossz hírt kell közölnie: a Pécsi Fellebbviteli Főügyészség nem tesz indítványt a perújítás elrendelésére, mert álláspontja szerint a bizonyítékokat törvénytelen úton szereztem belőlem. A titkos adatszerzéssel beszerzett bizonyítékok nem használhatók fel, mert az adatszerzésnek nem volt jogalapja.

Elzárkózott abbéli kérésemtől, hogy ezt írják le, indokolják meg és küldjék meg a Baranya Megyei Rendőr-főkapitányságnak. Minden további felvilágosítást elutasított azzal, hogy kérdéseimmel forduljak a főnökéhez.

Tehetetlen és elkéseredett voltam, mivel a rendőrségnek semmi lehetősége nem volt beleszólni a Pécsi Fellebbviteli Főügyészség szóbeli(!) döntésébe. Az eljárás törvénytelennek minősítése nem engem mint előadó nyomozót minősített, hiszen annak minden utóbb vitatott mozzanata a Baranya Megyei Főügyészség felügyelete alatt és a Pécsi Városi Bíróság engedélyével zajlott.

Jogi lehetőségek hiányában eldöntöttem, minden követ megmozgatok, hogy legalább elvi szinten, magamnak igazoljam a nyomozás szakszerűségét, jogszerűségét. Levelet írtam az ország összes egyeteme jogtudományi karának, amiben röviden vázoltam a felmerülő jogértelmezési nézeteltérést, és hogy az mihez vezetett. Válaszokat vártam az elméleti jogtudósoktól, hogy álláspontjuk kifejtésével érveljenek a hivatkozott eljárás törvényessége mellett, vagy ellene.

A visszaérkező vélemények különböztek, ami nem nyugtatott meg. A különböző egyetemek büntetőjogi tanszékeinek vezetői másképpen értelmezték a jogi helyzetet, és nem csak árnyalatnyi eltérésekkel Volt, ahonnan teljes egészében a fellebbviteli főügyészség álláspontja köszönt vissza, de több helyről a nyomozás törvényességét alátámasztó vélemény érkezett.

Például az egyik budapesti egyetem álláspontja szerint a perújítási nyomozás is nyomozás, noha kötöttebb az „általános” nyomozásnál, így csak az elrendelő által megszabott keretek között folytatható. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy a perújítási nyomozás pusztán az utasításban felsorolt eljárási cselekmények egymás után következő mechanikus elvégzése legyen. Gyakran felvetődhetnek – és rendszerint fel is vetődnek – olyan újabb körülmények, amelyek az alapügy megítélése szempontjából jelentősek lehetnek, de amelyekkel a perújítási nyomozás elrendelésekor még nem számolhattak. *„Ha a nyomozó hatóság kezdeményezésének a felügyeletet gyakorló ügyészség helyt ad, s indítványára a titkos adatszerzés bírói engedélyezésére sor kerül, a felügyeletet gyakorló ügyészség felettes ügyészsége aligha helyezkedhet arra az álláspontra – mintegy felülbírálván a nyomozási bírói engedélyét –, hogy »a bizonyítékok beszerzése nem volt törvényes.«*”

A szegedi egyetem tájékoztatása szerint a Szegedi Írelőtábla képviselt az előbbivel megegyező álláspontot is, tanszékük azonban nem osztja ezt a véleményt. Szerintük a Be. 200. §-a alapján – megfelelő engedélyek birtokában – a nyomozó hatóság csak a nyomozás iratainak ismertetéséig végezhet a titkos adatszerezés körébe tartozó cselekményeket. A titkos adatszerezés engedélyezésére kizárólag a nyomozási bíró jogosult, aki a bíróság feladatait a vádirat benyújtása előtt látja el. Ezért e szabályok alapján a szegedi egyetem tanszéke azt az álláspontot képviseli, hogy a titkos adatszerezés kizárólag a vádemelés előtti nyomozás idején, a nyomozati iratok ismertetéséig rendelkezhető el, mégpedig a nyomozási bíró által, akinek a büntetőeljárás későbbi szakaszaiban való eljárása – egyes törvényi kivételektől eltekintve – fogalmilag kizárt. Tehát álláspontjuk szerint a titkos adatszerezés egy tipikusan vádemelés előtti eljárási cselekmény, amely így nem egyeztethető össze a perújítási eljárás rendkívüli jogorvoslati jellegével.

A pécsi egyetem tanszékének álláspontja szerint mivel nincs kizáró adat vagy jogszabályhely erre nézve, így a nyomozás fő szabályai alkalmazandók a perújítási nyomozásban is, azt figyelembe véve, hogy annak kereteit a perújításként érvényesíthető ok jelöli ki. Véleményük szerint nem a nyomozást elrendelő ügyészségnek van döntő szava a szakmai kérdésekben, hanem a nyomozást felügyelő, azzal rendelkező ügyészségnek. Tehát nem lehet kifogásolható az a szakmai kompetenciába tartozó döntés, hogy a rendelkező ügyész indítványozta a titkos adatszerezés elrendelését, majd erre szabályos módon megkapta az engedélyt. Nem azáltal válik törvényessé vagy törvénytelené az eljárási cselekmény és az annak folyamán beszerzett bizonyíték, hogy azt a perújítási nyomozás elrendeléséről döntő ügyészség előírta-e, vagy sem. Kompetenciája arra vonatkozik, hogy eldöntötte: perújítási nyomozás szükséges az aggályok eloszlására, s nem több.

Kicsit – mint utóbb kiderült – mellém pártolt a szerencse, amikor az ORFK Bűnügyi Főigazgatóságától a szakmai felügyeletet ellátó kolléga bekérte ellenőrzésre a titkos adatszerezés folyamán keletkező bűnügyi iratokat. Az ellenőrzés végzetével kapott visszajelzés szerint mindent a szakmai szabályoknak és a hatályos eljárási rendnek megfelelően csináltam, elégedetek a munkával. Ekkor tájékoztattam őket, hogy ezt nem mindenki látja így, és sajnos ennek most jelen esetben az a következménye, hogy egy gyilkos marad büntetlenül, szabadlábon.

Az ORFK saját csatornáin keresztül felvette a kapcsolatot a Legfőbb Ügyészséggel, ahol, mint kiderült, az egyetemekkel történő levelezéseim kapcsán már tudtak az ügyben adódó anomáliáról. Nem volt rálátásom arra, mi minden történt a háttérben, de végül 2007. január 11-én a Pécsi Fellebbviteli Főügyészség – a Legfőbb Ügyészség utasítására – BF. 2/2007/1/I. számon perújítási indítványt terjesztett elő a Pécsi Írelőtáblának!

A perújítás

Erről én 2007. január 18-án értesültem, amikor telefonon hívott a Pécsi Ítéletábrla Bűntető Kollégiumának vezetője, hogy fáradjak az irodájába.

Ott kaptam kézbe az ügyész indítványát, és az aznapi keltezésű döntést is, miszerint a bírói tanács Bpi.l. 12/2007/3. számú végzésével elrendelte a perújítást, egyben elrendelte Horváth Róbert előzetes letartóztatásba helyezését!

Madarat lehetett volna fogatni velem, és lélekszakadva siettem vissza szolgálati helyemre, hogy értesísem az alapügy volt előadóját. Együtt szerelkeztünk fel és indultunk ki szolgálati gépkocsival Horváth Róbert munkahelyére, ahol 2007. január 18-án, pontosan 12.00-kor csattant a kezén a bilincs.

Először én mentem be egyedül, mert engem még sosem látott, nem ismert, azt sem tudta, ki vagyok. A bilincseléssel egy időben lépett be a műhelybe kollégám, ekkor aztán azonnal összeállt benne a kép. Az arcára kiülő, döbbenettel vegyes felismerésről külön regényt lehetne írni. Sokkolta az események ilyen fordulata, és legnagyobb sajnálatomra ezúttal sem volt módom beszélni vele, mert teljesen bezárkózott, egyetlen szót sem lehetett kihúzni belőle.

13.00-kor adtam át az előállítottat a Pécsi Rendőrkapitányság járőr párosának, ők átszállították a büntetés-végrehajtási intézetbe, ahol másodizben kezdte meg raboskodását.

A perújítás során Horváth Róbert ismét a Baranya Megyei Bíróság mint elsőfokú bíróság elé állt vádlotként. 12 tárgyalási nap után a bíróság 2008. július 14-én meghozta 7B.63/2007/106. számú ítéletét, amelyben Horváth Róbert vádlottat bűnösnek mondta ki előre kitervelten, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetének elkövetésében, és életfogytig tartó fegyházra, valamint tíz év közügyektől eltiltásra ítélte. A rendelkezés szerint az elítélt legkorábban harminc év múlva bocsátható feltételes szabadságra.

A megyei bíróság az alapügyben felderített történeti tényállási megalapozottnak látta, a bírósági szakaszban felvett bizonyítási eljárások alátámasztották annak hitelességét. Teljes terjedelmében fogadta be a perújítási nyomozás folyamán megállapított adatokat a bizonyítékok körébe, ideértve a titkos adatszerzés keretében keletkező lehallgatási anyagokat is.

A vádat képviselő ügyész nagyon agilisen és lényegre törően kardoskodott a bűnösség megállapítása mellett, tisztán látszott, hogy a bűncselekmény elkövetésének minden körülményét megismerte az iratokból, vagyis teljesen „képbén volt”. A védelem oldalán dr. *Buratt Husam* ügyvéd próbált meg az élő fába is belekötöni. Ellenérve között első helyen szerepelt a titkos adatszerzés során beszerzett adatok felhasználhatósága, mivel állítása szerint annak teljesítése nem felelt meg a hatályos eljárási szabá-

lyoknak. Főként ebből az aprópórból idéztek be vagy ötször tanúként, de ettől függetlenül is minden egyes tárgyalási napon jelen voltam, nyomon követtem annak menetét.

A tárgyalási napok egyik csúcspontja volt, amikor lejátszották a rögzített hanganyagokat (a vádlott védője még azt is megkérdőjelezte, hogy azokon a vádlott beszél a párjával), és azt meghallgathatta a vádlott és a többi jelenlévő. Horváth Róbert rezignáltan hallgatta végig egykori beszélgetéseit, de párja, Z. Viktória könnybe lábadó szemmel roskadt magába, arckifejezése és testbeszéde minden szónál világosabban egyetlen dologról árulkodott: megbuktunk! A lejátszott hanganyagok kapcsán a tanácselnök bíró kérdéseket is intézett Z. Viktóriához, ő azonban ezekre csak beismeréssel tudott volna érdemben válaszolni, így inkább hallgatott.

A védő által benyújtott indítványok miatt részletesen kellett ismertetnem a büntetőeljárásról szóló törvény V. címében foglalt titkos adatszerezést és annak gyakorlati kivételzését, mert a védelem láthatóan itt próbált eljárási hibákat keresni, hogy a beszerzett bizonyítékokat a bírói mérlegeléskor figyelmen kívül kelljen hagyni.

De sem az eljárás többszöri részletes ismertetése, sem a vádbeszédben elhangzott tények, sem pedig a bírói mérlegelés és döntés nem győzte meg a védelmet, így fellebbeztek az ítélet ellen.

Az elsőfokú ítélet után a média felkapta a hírt, hogy ennyi idő elteltével marasztaltak el egy gyilkost, de a sztori önmagában túl lapos volt a szenzációhajhász sajtónak, ezért kreált magának egy Miss Marplet, és az áldozat nyugdíjas édesanyját Agatha Christie regényeinek főszereplőjeként ábrázolva az ő fantasztikus nyomozásáról számolt be.

A hiteles történetre egyedül a Hír TV munkatársai voltak kíváncsiak már a jogerős ítélet után.

Felkerül a pont az i-re

A Pécsi Ítéletábrábla mint másodfokú bíróság tanácsa 2009. január 30-án hozta meg, majd február 6-án nyilvánosan hirdette ki a Bf.II. 175/2008/10. számú ítéletét, amelyben Horváth Róbert vádlottat bűnösnek mondta ki előre kitervelten elkövetett emberölés bűntettének elkövetésében, de a különös kegyetlenséget mint minősítő körülményt nem látta megalapozottnak. A főbüntetés tartamát 13 év 6 hónap fegyházra enyhítette, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával kapcsolatos rendelkezést mellőzte. Más tekintetben helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét, így kötelezte az elítéltet a 938 357 forint büntügyi költség megfizetésére is.

Az elsőfokú ítélethez képest a büntetés kiszabásában történt jelentős enyhítés egyrészt az egyik minősítő körülmény kiesésével magyarázható, másrészt a bíró-

ság nyomatékos enyhítő körülményként értékelte, hogy az elkövetés és a jogerős elbírálás között – a vádlottnak nem felróható okból – hét és fél év telt el.

A jogerős ítélet megállapította, hogy Horváth Róbert személyiségzavarban szenved, de ennek mértéke nem éri el a kóros elmeállapot szintjét, tehát teljes büntetőjogi felelősséggel tartozik tetteiért.

Megállapította továbbá azt is, hogy az elsőfokú bíróság igen terjedelmes – a perújítási okként megjelölt új bizonyítékok vizsgálata mellett az alapügy teljes bizonyítását megismétlő, és további, a perújítási tárgyaláson felvetődő bizonyítási cselekményeket is magában foglaló – bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Ennek során a bizonyítási eszközöket egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelve, meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, a vádlotti védekezés elvetésének okairól.

A másodfokú bíróság külön kitért arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a perújítási nyomozás kereteit a perújításként érvényesíthető ok jelöli ki, azon bizonyítékok beszerzésére irányul, amelyek alátámasztják valamely meghatározott perújítási ok meglétét. Az elvégzett nyomozási cselekmények kivétel nélkül ezek tartalmi keretei között zajlottak, a vonatkozó engedélyező határozatok időbeli határain belül történtek meg, következképpen törvényesek voltak.

Mindamellert nem osztotta a vádlott védőjének a perújítási nyomozás keretében végzett, bírói engedélyhez kötött titkos adatszerzéssel kapcsolatos törvényességi aggályait, a csatolt bizonyítási eszközök formai és tartalmi hitelességével, bizonyító erejével kapcsolatos fenntartásait. A titkos adatszerzés folytatásáról szóló – és a perújítási nyomozás irataihoz csatolt – összefoglaló jelentés a büntetőeljárásról szóló törvény vonatkozó paragrafusában írt feltételeknek mindenben megfelelt.

Összességében tehát a korábban is taglalt törvényességi ellenvetésekkel kapcsolatban azt állapította meg a Pécsi Ítéletábla, hogy a titkos adatszerző tevékenység a minden szempontból törvényes bírói engedély helyi, időbeli, személyi és módszerbeli keretei között zajlott, az ügyész a szükséges okiratokat és egyéb bizonyítási eszközöket a perújítási nyomozás irataihoz csatolta, és fennállnak a bizonyítási eszközök büntetőeljárásban történő felhasználásának személyi és tárgyi feltételei is.

Horváth Róbert tehát tettese volt a 2001. szeptember 28-án Pfilf Csaba sérelmére elkövetett emberölésnek, cselekményéért 13 év 6 hónap fegyházbüntetést szabtak rá, amelyből a kihirdetésig előzetes letartóztatásban már csaknem három és fél évet letöltött.

Ezzel a jogerős ítélettel került korona a rengeteg nyomozói munkára: „becsisodot” Horváth Róbert ruhája. Ebben a reményben adtam neki már a titkos adatszerzés elrendelésekor a „Zebra” fedőnevet.